

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 167/2016
10.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.Ш., због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Ш., адвоката М.Ч. из В.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 26К 1290/13 од 30.04.2015. године и Вишег суда у Краљеву Кж 268/15 од 25.08.2015. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2016.године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Ш., адвоката М.Ч., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 26К 1290/13 од 30.04.2015. године и Вишег суда у Краљеву Кж 268/15 од 25.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 26К 1290/13 од 30.04.2015. године, окривљени Ж.Ш. оглашен је кривим за кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика (КЗ) и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4-четири месеца која се неће извршити уколико окривљени у року од 1-једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање у корист буџетских средстава суда паушала у износу од 3.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећено ЈП „С.“ Б. ШГ „Р.“ К.- ШУ Т. упућено да истакнути имовинскоправни захтев остварује у парничном поступку.

Виши суд у Краљеву, пресудом Кж 268/15 од 25.08.2015. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног Ж.Ш., адв. М.Ч. и пресуду Основног суда у Краљеву 26К 1290/13 од 30.04.2015. године, потврдио.

Бранилац окр. Ж.Ш., адв. М.Ч., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези са чл. 439. тачка 1) и 447. став 2. ЗКП и одредаба о застарелости кривичног гоњења са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и донесе пресуду којом ће да укине побијане

пресуде у целини и предмет врати на поновну одлуку, односно суђење првостепеном суду.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа, у смислу одредбе члана 486. став 1. и 487. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Ж.Ш. је недозвољен.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи да се окривљени више деценија налази у фактичкој државини спорног земљишта, коју је стекао његов деда у време када се исто налазило у приватном власништву физичког лица, односно пре него што је уписано као својина Републике Србије са правом коришћења ЈП „С.“, па поставља питање да ли окривљени чини кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. КЗ кошењем траве на том земљишту и да ли је, с обзиром да је то чинио деценијама уназад наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења. Такође истиче да би одузимањем наведеног земљишта кривичним прогоном окривљеног, а које представља окућницу, окривљени са породицом био доведен у безизлазну ситуацију.

Из изложених навода захтева произилази да бранилац окривљеног, позивајући се само формално на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и на застарелост кривичног гоњења, дакле на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, у суштини оспорава чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, представљајући га, у погледу чињеница које чине обележја кривичног дела у питању (природе права које се прибавља и умишљаја окривљеног) и оних од којих зависи примена одређених одредаба кривичног закона (време извршења дела), другачијим него што је утврђено побијаном правноснажном пресудом.

Такође, бранилац у уводу захтева за заштиту законитости, као разлог подношења истог, означава повреду одредбе члана 447. став 2. ЗКП, без образложења у чему се иста састоји.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, ни због повреде одредбе члана 447. став 2. ЗКП (у односу на коју захтев нема ни прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП), Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окр. Ж.Ш. оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.